

Λόγος προσωπικός για τον Δανιήλ Γουναρίδη

Πέρασαν έξι ακριβώς χρόνια που από το βήμα τούτο αποχαιρέτησα ως Κοσμήτορας τους αγαπημένους μου σπουδαστές, συνάδελφους και φίλους συμπληρώνοντας 30 χρόνια δημιουργικής συμμετοχής στη Σχολή Βακαλό.

Στη μακριά αυτή διαδρομή υπήρξα άμεσα συνδεδεμένος και με τα τρία μέλη της τότε Διεύθυνσης, ανάμεσα στα οποία ήταν φυσικά και ο Διευθυντής Σπουδών Δανιήλ Γουναρίδης για τον οποίο θέλω σήμερα να σας πω δυο λόγια.

Ξεκινώντας όμως τη σημερινή μου παρέμβαση, θέλω πρώτα να αποτίσω φόρο τιμής και σκέψη αγάπης στη μνήμη των δύο άλλων ηγετικών προσώπων που δεν βρίσκονται πια ανάμεσά μας: στη φωτισμένη δασκάλα όλων Ελένη Βακαλό και τον αξέχαστο φίλο και συμφοιτητή μου στην Αρχιτεκτονική, τον Τίμο Μίσιο.

Συνδέθηκα με το Δανιήλ Γουναρίδη μέσα από ποικίλες πτυχές της ζωής και της προσωπικότητάς του και θα αναφερθώ ακροθιγώς σε τρεις από αυτές: στον ηγετικό και συντονιστικό εκπαιδευτικό του ρόλο, στην καλλιτεχνική του ιδιοσυγκρασία όπως αποτυπώνεται στο ζωγραφικό του έργο, και στον άνθρωπο Δανιήλ, άνθρωπο πιστό στις ρίζες και τα ιδεώδη του, άτομο φιλικό προς το περιβάλλον και αξιόπιστο πομπό θετικής ενέργειας.

Πριν αναφερθώ στο διευθυντικό του ρόλο, θα πρέπει να σημειώσω την παράλληλη, πολύχρονη και εξαιρετικά γόνιμη θητεία του σαν δασκάλου στον γραφιστικό τομέα, όπου (ερχόμενος από μεταπτυχιακές σπουδές στη Γαλλία), εισήγαγε στα καθ' ημάς νέες δημιουργικές κατευθύνσεις. Ένα από τα πρώτα πράγματα που αντιλήφθηκα στο ξεκίνημα της συνεργασίας μας ήταν ότι ο Δανιήλ αντέχει ακόμη και στο λάκκο των λεόντων. Ξέρει να ακούει, να σωπαίνει, κι όταν μιλάει είναι πάντα κατασταλαγμένος σε μια μετριοπαθή θέση που συντονίζει τάσεις, συνδυάζει απόψεις, αμβλύνει αιχμές και αξιοποιεί την πολυφωνία. Γνωρίζει καλά πως δεν γίνεται να διευθύνεις, χωρίς να άρχεις εαυτού, κι αυτό είναι κάτι που ενισχύει την εγγενή ψυχραιμία του.

Στα τόσα χρόνια που περάσαμε μαζί, πέρα από τη σταθερότητα και την υψηλή αίσθηση δικαίου και ευθύνης, διαπίστωσα ακόμη τη συναισθηματική αγωγιμότητα και τη χαμηλών τόνων ευαισθησία του, τόσο προς τα άμεσα αγαπημένα πρόσωπα, όσο και στους αυστηρά επιλεγμένους φίλους του.

Η πολύχρονη εξοικείωσή μου με την αφαιρετική ζωγραφική ήταν το κλειδί για να προσεγγίσω με αναλυτικούς τρόπους τα στάδια και την εξέλιξη της σημαντικής ζωγραφικής του πορείας. Στο ατελιέ του είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε για τη συνέχεια και συνέπεια ανάμεσα στις ενότητες των πρώτων αναζητήσεών του, για τις εικόνες και τα σύμβολά του, και εν συνεχεία για την επιμονή του σε μια μεταφυσική ατμόσφαιρα, διατυπωμένη με εκρηκτική χειρονομιακή αμεσότητα. Θυμάμαι πόσο με βοήθησε η αποκάλυψη των προσχεδίων του για να κατανοήσω τη διαδρομή του από την επιφάνεια της εικόνας στο βάθος της.

Στα 4 εισαγωγικά κείμενα που έχω γράψει για ισάριθμες παρουσιάσεις του καθώς και στο λεξικό των Ελλήνων ζωγράφων της Μέλισσας, προσπάθησα να συγκεφαλαιώσω τα πιο σημαντικά που αφορούν στην καλλιτεχνική του πορεία, όμως αυτά σίγουρα δεν είναι της παρούσης.

Αξίζει ωστόσο να τονίσω την αυστηρότητα και τη λιτότητα των επιλογών του.

Ο Δανιήλ ξέρει να πορεύεται ανάμεσα στη σκληρή δουλειά και τη χαλαρή διάθεση, χωρίς ποτέ να εμπλέκεται σε παρασπονδίες. Ισορροπεί από ένστικτο, με ευελιξία μαζί και αποφασιστικότητα. Η συμπεριφορά του είναι το ίδιο καθαρή και σίγουρη, σαν τη γραφή του. Ως φίλος στάθηκε πάντα ευθύς, γενναϊόδωρος και όσο

χρειάζεται επιεικής. Υπήρξαν φορές που θαύμασα πόσο παίρνει υπ' όψη τη θέση και τις αδυναμίες του άλλου. Ασκητικός μαζί και γλεντζές, Διονυσιακός με τις μικρές χαρές, αλλά και Απολλώνιος στον αυτοέλεγχό του. Δανείζομαι την έκφραση από έργο του Καντίνσκυ, για να ορίσω το χαρακτήρα του ως «συγκρατημένα εκρηκτικό». Είναι πολλά αυτά που του χρωστάμε φίλοι, σπουδαστές και δάσκαλοι. Κι είναι μεγάλη δικαίωση που ο γιός του Κωνσταντίνος μετέχει σήμερα στην κορυφή δυναμικά κι επάξια. Μέρα πολλαπλής σημασίας σήμερα και τεράστια η χαρά μας που γιορτάζουμε τα πενηντάχρονα της εκπαιδευτικής πορείας του Δανιήλ καμαρώνοντάς τον πάντα θαλερό κι ακμαίο στο τιμόνι. Νομίζω πως σήμερα δικαιούται τη μέγιστη αναγνώριση, που δεν είναι άλλη από ένα ειλικρινές ευχαριστώ, ειπωμένο με αγάπη και βαθειά εκτίμηση. Επειδή δεν μ' αρέσουν τα τσιτάτα του Keep going και οι επικλήσεις του oh! Captain, oh! My captain, σηκώνω νοερά το ποτήρι κι απ' τα βάθη της καρδιάς τσουγκρίζω στην υγεία του.

Γιάννης Χ. Παπαϊωάννου [14.02.2016]